

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/65/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200889
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200889.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu BARAVIN, s.r.o., so sídlom vo Veľkej Bare 5, zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Gombosovou, so sídlom v Košiciach, Moldavská cesta 21/A, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 13. júna 2012, č. 1020503/1/538769-1032090/2012/4897, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2013, č.k. 7S/140/2012-82, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2013, č.k. 7S/140/2012-82 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 27. marca 2013, č.k. 7S/140/2012-82 ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/538769-1032090/2012/4897 z 13. júna 2012. Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice (ďalej len „správca dane“) z 8. marca 2012, č. 9818301/1/410349/2012, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010 v sume 86.721,50 eur a určil mu vlastnú daňovú povinnosť za toto zdaňovacie obdobie vo výške 456,- € (§ 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pretože žalobca nesplnil zákonné podmienky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), pretože nepreukázal reálne uskutočnenie obchodov a vznik daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované vo faktúrach; v súvislosti s faktúrou za nákup komodity lykožrút mrazený na kŕmne účely a faktúrou za prenájom skladovacieho priestoru neuniesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkazy o využití fakturovaných služieb na svoje podnikateľské účely.

Krajský súd sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu žalovaného i správcu dane a postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalovaný a správca dane dostatočne zistili skutkový stav veci a na jeho základe dospeli k správne právnemu názoru, pričom žalovaný sa podľa krajského súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v odvolaní podanom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.

Dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty v zdaňovacom období december 2010 v sume 86.721,50 eur na základe dodávateľských faktúr predložených v konaní, pretože nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH a určil mu vlastnú daňovú povinnosť za uvedené zdaňovacie obdobie v sume 456,- eur. Krajský súd, zhodne ako žalovaný a správca dane, skonštatoval, že obchody dokladované dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi (vystavované p. M. Z., st., ktorý súčasne figuroval aj ako dodávateľ - fyzická osoba), nesledovali skutočne obchodný cieľ a boli len nástrojom na získanie daňovej výhody - finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu.

Ďalej sa krajský súd podrobne zaoberal jednotlivými námietkami a tvrdeniami žalobcu, ako aj argumentmi, majúcimi za cieľ najmä odôvodniť neplnenie si dôkaznej povinnosti, či realizácii práva na súčinnosť so správcou dane, ako aj tvrdeniami procesných pochybení žalovaného alebo správcu dane, vrátane nedostatku dôvodov a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a jeho rozporu s § 30 ods. 1, 3 zákona o správe daní a poplatkov. Námietku, že žalovaný, resp. správca dane postupovali v rozpore s princípom proporcionality (čl. 52 ods. 2 Charty základných práv v Európskej únii) a princípom (kritériom) vhodnosti, krajský súd vyhodnotil ako nepodloženú, pričom chápanie oboch princípov oprel o nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), PL. ÚS 3/00 a PL. ÚS 67/07.

Dodal, že závery správcu dane a žalovaného, o neštandardnom spôsobe podnikania obchodných spoločností založených p. M. Z. st., resp. o predstieraní podnikateľskej aktivity za účelom získania daňových výhod, mohol žalobca vyvrátiť navrhnutím a predložením dôkazov preukazujúcich reálnosť tvrdených plnení. Je preto podľa krajského súdu neadekvátna argumentácia závermi rozsudku Súdného dvora Európskych spoločenstiev (od novembra 2009 Súdný dvor Európskej únie; ďalej len „SD ES“, alt. „SD EU“) vo veci C-255/02, pretože M. Z. st. ako konateľ nielen žalobcu, ale aj ďalších obchodných spoločností zapojených do obchodného reťazca s tovarom a službami, objektívne musel mať vedomosť o tom, že ide o fiktívne obchody s cieľom získať daňovú výhodu, osobitne s ohľadom na to, že tento obchod uzatváral výlučne medzi subjektmi, ktorých bol konateľom, sám dodanie tovaru fakturoval, uhrádzal a prijímal platby a zabezpečoval všetky organizačné a výrobné činnosti spojené s ich podnikaním. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, namietajúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). V prvom rade napadol záver krajského súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v daňovom konaní, kedy nepreukázal reálne dodanie tovaru a tým ani splnenie podmienky pre uplatnenie odpočtu dane (§ 49 zákona o DPH). Podľa žalobcu krajský súd neuviedol, na základe akých skutočností k tomuto záveru dospel, majú za to, že pri dotknutých obchodoch postupoval štandardne a je to naopak žalovaný, resp. správca dane, ktorí pochybili, keď nevzali do úvahy žiadnu alternatívnu možnosť vo vzťahu k dodaniu tovaru.

Žalobca mal za to, že k porušeniu § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH nedošlo, pretože ako platiteľ využil svoje oprávnenie odpočítať daň, ktorá bola voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané a tieto boli určené na použitie na dodávky tovarov a služieb. Zdôraznil, že existencia prepojenia medzi obchodnými spoločnosťami osebe nemá výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu, či neuskutočneniu plnení, a je neprípustné dávať tieto skutočnosti aj len do nepriamej súvislosti. Opätovne poukázal na pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré

zaistili kompletnú obchodnú dokumentáciu žalobcu, pričom o tejto skutočnosti nespísali odovzdávací a preberací protokol, čím bol porušený § 93 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok (ďalej len „TP“). Preto žalobca nemôže znášať negatívne následky neúplnosti dokumentácie, ktorú žalovaný, resp. správca dane zistili po nahliadnutí do nej u dotknutých orgánov činných v trestnom konaní. Má preto za vhodný postup, pri ktorom by správca dane podľa § 25a ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov bol prerušil konanie až do vyriešenia predbežnej otázky, ktorou je zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zaistovaní dokladov žalobcu.

Následne žalobca vytkol krajskému súdu, že sa vo svojom rozsudku žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s námietskou žalobcu o neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa totiž, ako uvádza žalobca, v rozpore s § 48 ods. 1, 2, 6 zákona o správe daní a poplatkov nevysporiadal so všetkými námietkami obsiahnutými v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane. Poukázal pritom na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj rozhodnutiami ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 6/03 a III. ÚS 119/03. S odvolaním sa na rozsudok krajského súdu z 12. januára 2011 vo veci sp. zn. 7S/13934/2010 (žalobca SHEN TIAN, s.r.o.) namietol žalobca porušenie princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pretože krajský súd v skutkovo podobnej veci rozhodol odlišne od tu napadnutého rozsudku. Žalobca si súčasne uplatnil náhradu trov konania, ktoré vyčísľil a špecifikoval.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na skutočnosť, že predpokladom deklarovaného plnenia je uskutočnenie prepravy tovaru od dodávateľa M. Z. - VENIKOM žalobcovi. Správca dane aj z dôvodu absencie preukázania dokladov o preprave tovaru, spochybnil dodanie tovaru medzi uvedenými spoločnosťami. V súvislosti so spochybnením zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zaistovaní účtovných a daňových dokladov uviedol, že nebola splnená ani jedna podmienka na prerušenie konania podľa § 25a zákona o správe daní a poplatkov. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, plne sa stotožniac s právnym posúdením veci v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1020503/1/538769-1032090/2012/4897 z 13. júna 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 9818301/1/410349/2012 z 8. marca 2012, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010 v sume 86 721,50 € a určil mu vlastnú daňovú povinnosť za toto zdaňovacie obdobie vo výške 456,- €, pretože žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, z dôvodu nepreukázania reálneho uskutočnenia obchodov a vzniku daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované vo faktúrach; v súvislosti s faktúrou za nákup komodity lykožrút mrazený na kŕmne účely a faktúrou za prenájom skladovacieho priestoru neunesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkazy o využití fakturovaných služieb na svoje podnikateľské účely.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej

úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky.

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní, správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov 1a) podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej

povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, v hlásení a vyúčtovaní, alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza, že je nevyhnutné pre účely § 49 ods. 1 a nadväzne § 51 ods. 1 zákona o DPH, kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, t.j. preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaneného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúra) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia daňového dokladu, hoci by obsahoval všetky formálne - právne náležitosti.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí viesť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov. Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí viesť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Z obsahu pripojených spisov Najvyšší súd považuje za preukázané, že k reálnemu plneniu v tomto prípade nedošlo, o čom svedčí najmä fakt, že uskutočnený nákup tovaru a poskytnutie prenájmu skladovacieho priestoru od uvedených dodávateľov žalobca preukazoval iba dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi, pričom všetky faktúry aj pokladničné doklady vystavoval p. M. Z. st., ktorý vystupoval ako dodávateľ - fyzická osoba a konateľ dodávateľskej obchodnej spoločnosti DREVO SK, s.r.o.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v danom prípade stotožňuje s názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach, podľa ktorého hlavným cieľom žalobcom deklarovaných obchodných aktivít bolo získanie daňovej výhody, pretože žalobcom tvrdené zdaniteľné obchody neboli vytvorené za ekonomickým účelom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď Krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožnil sa s dôvodmi napadnutého rozsudku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny, podľa § 250 ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostředek n i e j e přípustný.